BLUEBERET

NO. 5 - JULI 1978 - DEN NORSKE FN-BATALJONEN I LIBANON

CHATEAU BEAUFORT

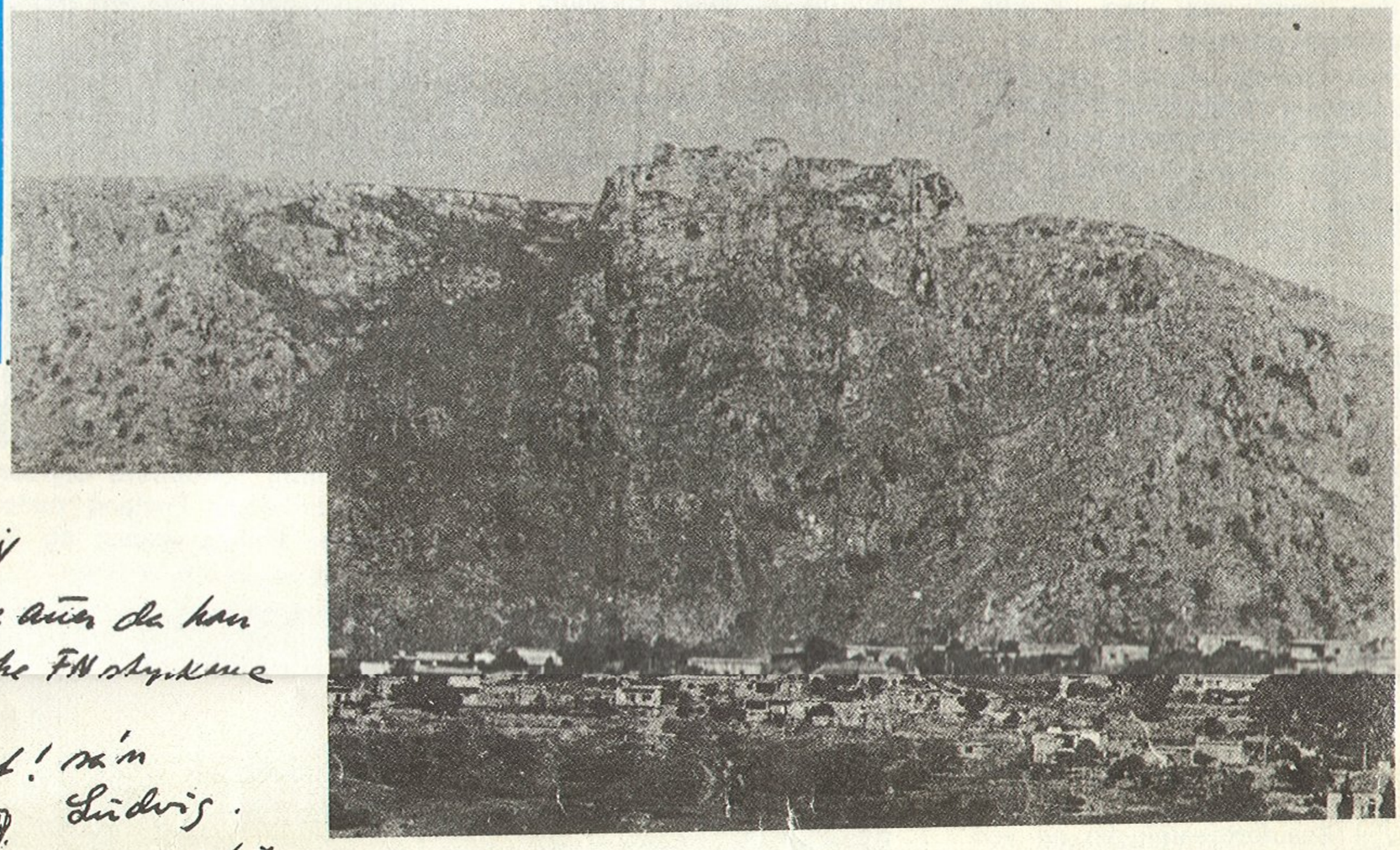

Mannskapsmessen
Stabskompaniet/FN BN

Ludvig satte stor interesse da han fikk høre fra de norske FN styrkene i Libanon

"Det e kjekke kaen det!" sa'n Ludvig.

Med vennlig hilsen og lykke til!
Kjell Aukrust
Juni 1978.

Aukrust.

2 ex

LUDVIG KOMMER

FOLKET KOMMER

Ola har vært her tidligere

Det er 790 år siden det sist var norske styrker i Syd-Libanon! Dét var i 1188, og lederen for den norske styrken den gang var ikke ukjente Sigurd Jorsalfar. Det var i Korstogtiden, og den politiske situasjon hadde mange likhetspunkter med forholdene i dag, skriver Björnar Tuftedal i Stavanger Aftenblad. Vi gjengir her utdrag av denne artikkelen.

I Libanon ser historien ned på de norske FN-styrkene ved Khardali-brua. På ásryggen over Litani-elva ligger Beaufort-festningen og tung og truende og behersker dalen under — i dag som for 800 ár siden.

I året 1188 var stillingen kritisk for korsfarerstaten i det Hellige Land. Muslimene under Saladdin hadde erobret Jerusalem tilbake, og de fleste byene langs Palestinakysten var stormet. Tusener av kristne var hogd ned eller gjort til slaver. Bare byen Tyrus og festningen Beaufort i Libanon holdt fortsatt stand.

I Beaufort-festningen og ved Litani-elva var altså den taktiske situasjon den motsatte av dagens. Styrkene fra Europa, korsfarerne, lá den gang i festningen og beströk med sitt pileskyts og sine kastemaskiner de palestinske stillingene nedover ássiden mot Litani-elva.

●

Men hvor lenge kunne Tyrus og Beaufort holde ut beleiringen? Hele kristenheten var alarmert. I alle land samlet man inn penger til en unnsetningsekspedisjon. Böndene ble pálagt en skatt som i Norden ble kalt "Saladdin-penger", i Tyskland "Saladdin-Zehnte" og i Frankrike "la Saladine". En má uvegerlig tenke pá FN's fordeling av utgiftene til den fredsbevarende styrken i dag.

Tyrus og Konrad av Montferras vold. Overgir jeg borgen ná, vil han komme til á drepe dem."

Slik gikk det en hel stund. Til slutt oppdaget imidlertid Saladdins speidere at korsriddere var i daglig og fullt arbeid med á forsterke befestningene. Likevel lot Saladdin det enná gá en stund. Men en dag da Rainald kom for á diskutere fordelene med det kristne i forhold til det islamske paradis pá grunnlag av noen vers i Koranen, mistet Saladdin beherskelsen. Han reiste seg i sinne og forlangte stormen pá festningen satt i gang. En slik storm ville ha overrumplet korsfarer-ridderne.

Rainald sa seg derfor straks villig til overgivelse. "Bli bare med og ta mot Beaufort-festningen.

Idet de närmer seg vollgraven og porttárnet roper imidlertid Rainald til vaktene og befaler dem á heise opp vindebroen og ikke overgi broen pá noe vilkár. Saladdin ble ustyrlig av sinne. I fire máneder hadde Rainald klart á oppholde Saladdin med snakk".

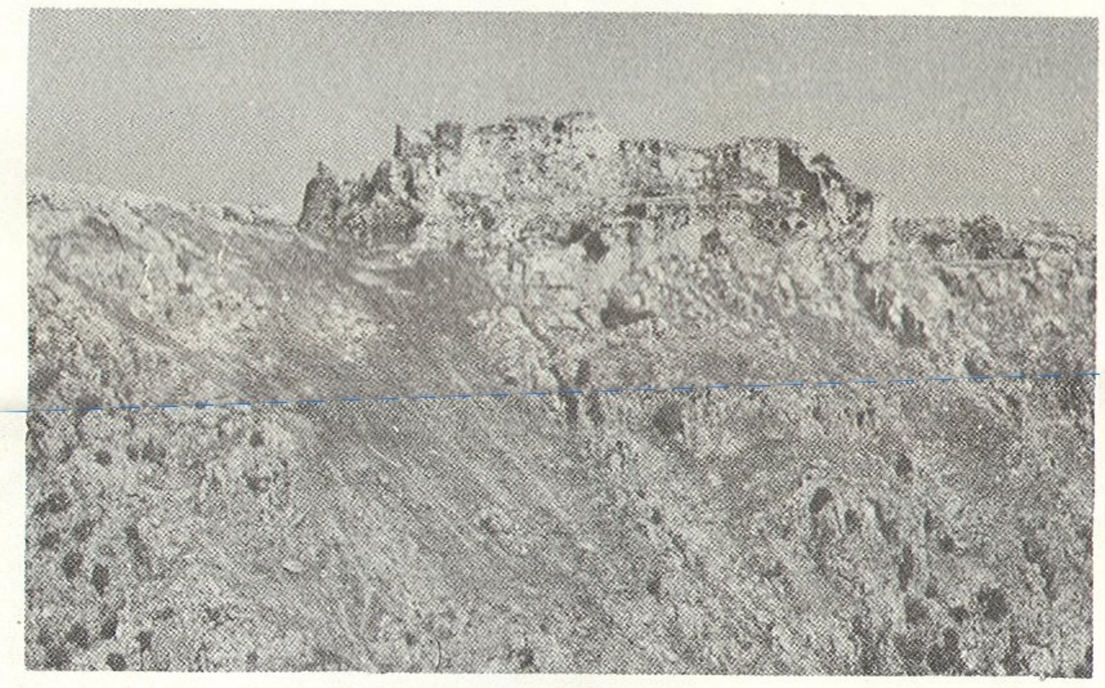

Men borgen var ná godt forsterket og forberedt og kunne bedre stá imot et angrep. Da Rainald red ned fra borgen i lenker, red ham mot en ubarmhjertid dód, men da var den tyske keiser og den franske og engelske konge underveis.

●

Det var förste juledag ár 1100 at det kristne kongedömme i Jerusalem ble proklamert med Balduin I, som konge. Dermed var målet for det förste korstog nádd. De neste tredve ár av kongedömmets historie var korsriddere opptatt med á erobre faste steder og byer. Beirut ble stormet i mai 1110. I desember samme ár mátte det sterk befestede Sidon trekke vápen.

Da var en norsk flátestyrke til stede i Libanon. Ledet av norske-kongen Sigurd Magnusson stöttet fláten stormingen av Sidon. Sigurd hadde tre ár tidliger seilt fra Bergen med sine korsfarere. Han hadde gjestet i England og pá Sicilia underveis og ogsá sláss mot maurerne i Spania. Heimreisen gikk til hest over Bysants og Ungarn. Sigurd har i sagaene fátt tilnavnet Jorsalfare.

●

Men i 1188 skulle pengene ikke brukes til fredsbevaring. De skulle bekoste det som vi i dag kaller Det Tredje Korstog. Tre fyrster forberedte seg til á dra av gárde. I Tyskland samlet Fredrik Barbarossa styrker, i Frankrike og England rustet kongene Philipp August og Richard Lövehjerte seg. Historien hadde til da ikke sett sá imponerende korstogforberedelser.

Men tiden var knapp for de omringede garnisonene i Tyrus og Beaufort. Det gjaldt á vinne tid, sá unnsetningen kunne ná fram. Tyrus-borgen hadde det lettest. Pá et nes med havet pá tre sider og solide befestninger mot landsiden var den lett á forsvare.

Og hva som var den avgjörende fordel: Den kunne fá forsyninger og forsterkninger over havet. Bare etter fá ukers beleiring ankom markgreve Konrad av Monferra med ferske forsyninger og hundre stridslystne korsfarerriddere, og stillingen var sikret. Krönikerskriveren gjör det riktignok mer dramatisk. Han forteller at borghövdingen allerede stod med nökkelen til borgporten i hánden for á overlevere den til Saladdin da han sá skipet til Montferra med det franske flagg.

●

For Beaufort-festningen var mulighetene mindre og utsiktene svartere. Riktignok lá festningen ute pá en bratt fjellhammer 670 meter over havet med höye murer og vollgraver inn mot fjellplatäet. Men Saladdin hadde lagt en jernring av fanatiske muslimer rundt festningen — en art munkeriddere lik de kristne Johannitterriddere.

Kommandant pá festningen var grev Rainald av Sidon. Han var en läerd mann og samtidig klok og listig. Rainald snakket utmerket arabisk og hadde gode kunnskaper i arabisk historie og Islams trosläre sá Saladdin hadde stor fornöyelse av á underholde seg med ham. Rainald kom deretter hyppig ned i leiren til Saladdin, og de diskuterte ofte religion. Når talen kom pá overgivelse sa Rainald til Saladdin: "De vet jeg holder av Dem, men De skal ogsá vite at min kone og mine barn er i

●

Först da korsfarerstaten var omkring 40 ár gammel, opplevde den en fredsperiode. Men kongen pá den tiden, Fulks av Anjou, var klok nok til ikke á stole pá freden. Han nyttet pusterommet til á befeste landet og sikre de indre forbindelseslinjer. Omkring 1140 ble det bygd ikke mindre enn et dusin festninger pá strategiske steder.

En av disse var Beaufort-festningen. Den skulle sikre ferdselsvegen til havnebyen Sidon gjennom Leontesdalen. Beaufort ble anlagt slik at den hadde öyenkontakt med borgen Subeibe ovenfor Bugaja-sletten.

●

Som för sagt var den taktiske situasjon ved Beaufort-festningen den omvendte av dagens. Ser vi imidlertid pá den politiske og strategiske situasjon i hele Midt-Östen förste halvdel av 1100-tallet, finner vi at forholdene hadde store likhetstrekk med dagens situasjon, i alle fall utvendig sett.

DOLLAR og CENT · pengefolk

Kaptein Reynold Blakseth og löytnant Lodve Rishaug med pengesekken.

Bataljonens höyeste offiser er Reynold Blakseth fra Elverum! Og det til tross for at han er kaptein, vár paymaster. Han er nemlig 198,5 cm höy, veier 105 kilo og sitter således tungt pá pengesekken. Og alle vet vel at kaptein Blakseth og hans assistent, löytnant Lodve Rishaug fra Trondheim, gár under navnet "Dollar & Cent", et navn som passer meget godt, i det disse to rett som det er drar til Leumi Bank i Jerusalem og henter sekker med dollar for bataljonen.

— Hvor mange penger henter dere hver gang i Jerusalem? — Det tör jeg ikke si, svarer kaptein Blakseth. — Men helikopterflyverne som bringer oss hjem med pengene, har ofte hatt lyst til á hive oss i Middelhavet og ta seg en velfortjent ferie med pengesekken vár.

Kaptein Reynold Blakseth forteller at det meste av pengene — og det er ikke smäbelöp — gár til utenlandstillegg og til diverse innkjöp for den norske bataljonen. Det má ogsá nevnes at en gang Dollar & Cent var i Jerusalem og hentet penger, glemte banken á ta kvittering, og hadde det värt to andre karer enn Blakseth og Rishaug som hentet pengene, kunne man risikert at De Vestindiske Öyer hadde fátt feriebesök ganske snart. Men våre pengemenn sörget for at banken fikk den nödvendige kvittering.

— I banken i Jerusalem er det forövrig en fenomenal sikkerhetsforanstaltning, sier Blakseth. — Väpnet vakt ved utgangen og fjernsynsoverváking av alle de tre dörene vi má láses gjennom. Vi bruker en halv time pá á telle pengesekkens innhold.

Paymasteren forteller videre at arbeidet ved hans kontor i bataljonen ná er kommet inn i en god rytme, men p.g.a. byrákratiet i UNIFIL har det värt en del vanskeligheter med á fá utbetalt FN-tillegget.

— Ná kan vi ogsá veksle inn báde norske sjekker og sjekker pá dollar som er sendt hjemmefra. Vi ser ökonomien som en grunnsten til trivsel blant soldatene, og várt motto er 100 prosent service for alle.

Kaptein Reynold Blakseth sier at selv om man har en offisiell kontortid ved paymasterens kontor, stár han til tjeneste 24 timer i dögnet.

Da paymasteren og hans folk holdt til i telt i bataljonens förste leir, var det ikke uvanlig á finne pengemesteren ifört badebukse bak kontorbordet.

— Ja, for det var ulidelig varmt der nede, sier paymasteren. — Men heldigvis er vi ná kommet i hus, og forholdene er adskillig bedre. Fikk du forövrig med at jeg er bataljonens höyeste offiser?

Paymaster Blakseth vil heller ikke unngá á nevne sin assistent Svein Grimseid fra Fana, som gjör en meget bra jobb blant alle bunkene med dollarsedler.

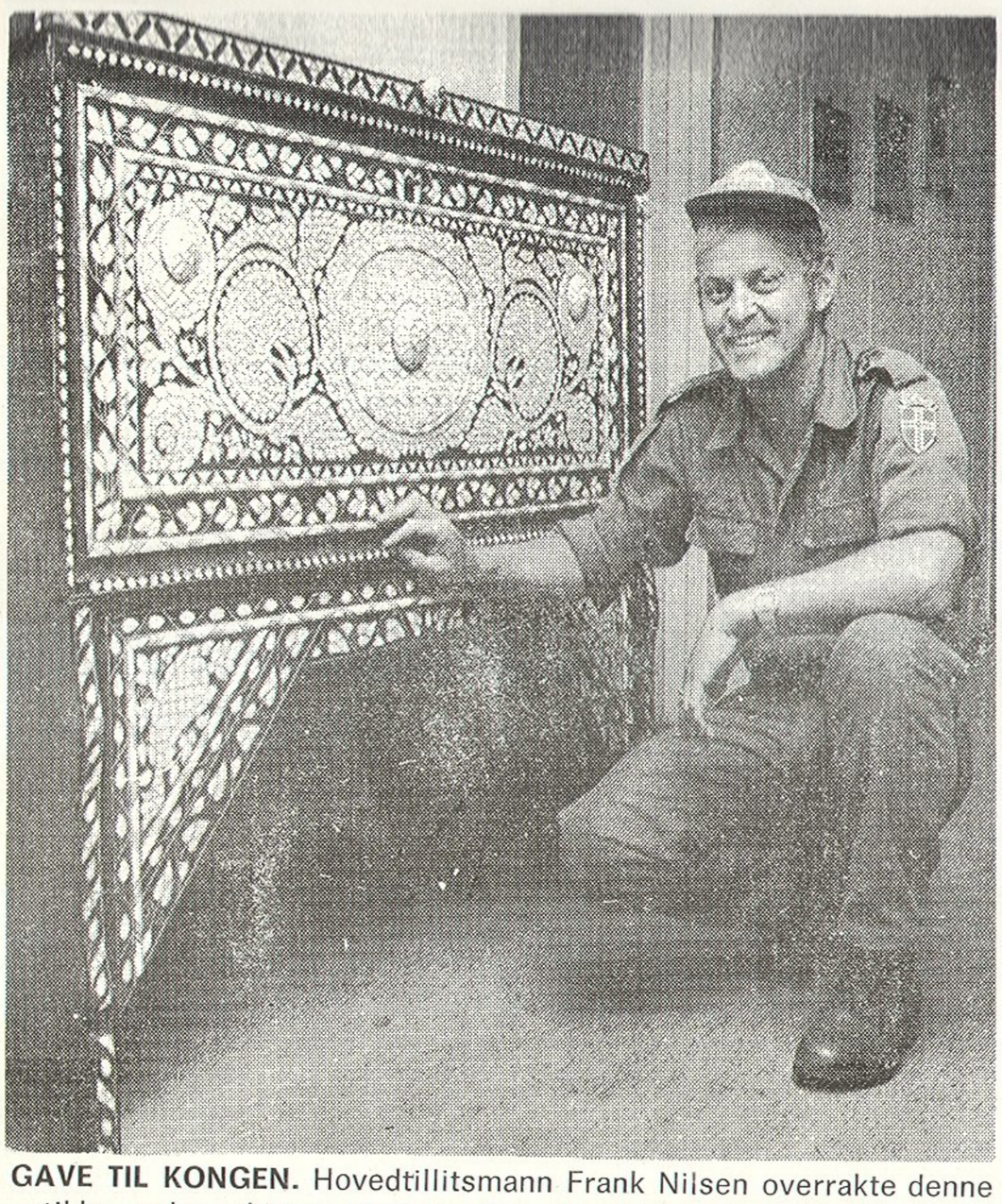

GAVE TIL KONGEN. Hovedtillitsmann Frank Nilsen overrakte denne antikke cedertrekisten til Kong Olav V's 75-árs dag. Samtlige befal og menige ga en dollar hver til gaven, og Nilsen var selv pá Slottet i Oslo med gaven, som kostet omkring 700 dollar.

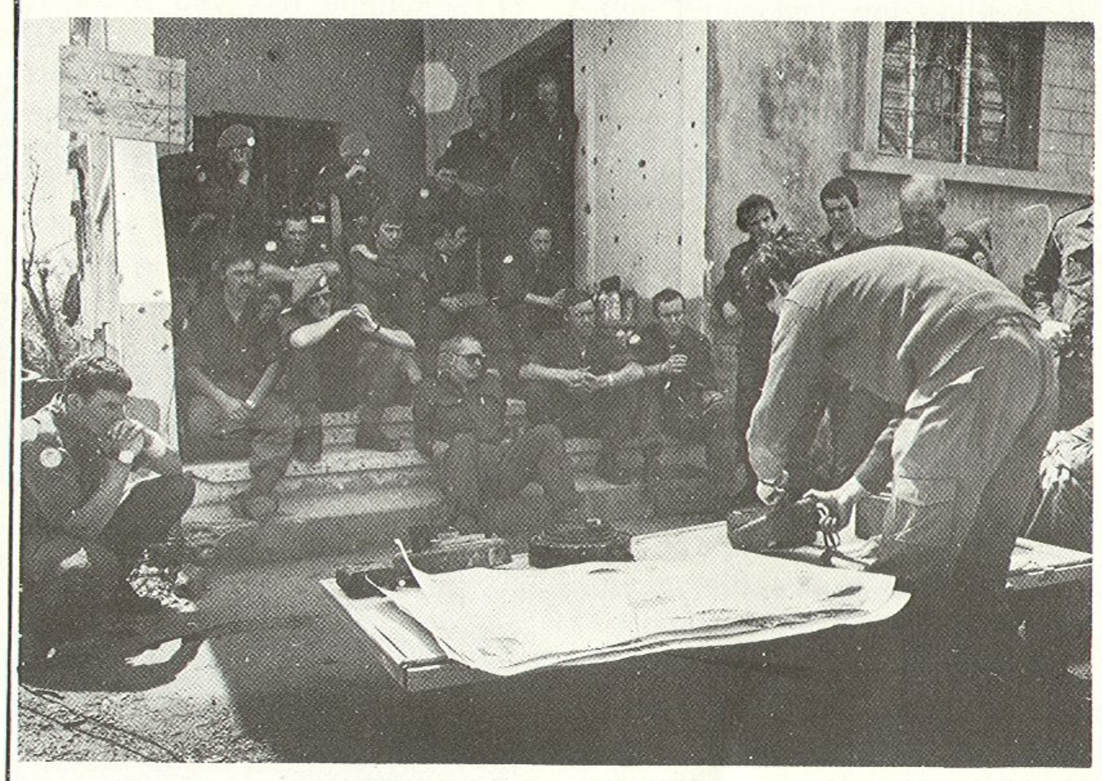

MINER. Vi har plukket frem dette bildet, som ble tatt en av de förste dagene vi bodde i Ebel es Saqi. Det viser en israelsk offiser, som demonstrerer enkelte minetyper for norske FN-soldater. Minefaren har hele tiden värt stor, og dette var nyttig lärdom for soldatene.

SEND OSS KOKOSNÖTTER, SIER FIJIBATT

— Send oss kokosnötter!

Dette var Fiji-soldatenes störste önske da vi besökte bataljonen i byen Qana et stykke inn i Libanon. Selvsagt var vi klar over at kokosnötter er en del av kostholdet pá de herlige Stillehavsöyene, men at behovet var sá skrikende, var vi ikke klar over. Men vár mann i "Food supply", lt. Roar Selbäk, lovte straks á gjöre alt han kunne for at de 500 soldatene fra Fiji skulle fá sitt önske oppfylt.

Det er den styrken Fiji har latt FN fá disponere i Syd-Libanon. Men dette er faktisk omtrent hele armeen pá Fiji, og da de 500 hadde forlatt sitt öyrike, var det bare 250 mann igjen av den reguläre arme, samt en liten fláte pá tre patruljebáter. Hele styrken pá Fiji består av 750 reguläre soldater, og da bataljonen ble sendt ut pá den lange reisen til Syd-Libanon, begynte man straks á innkalle nye mannskaper for atter á kunne stille en fullverdig arme pá bena.

Fiji-öyene ligger syd for ekvator i Stillehavet, og Fiji består av omkring 300 bebodde öyer. Nasjonen, som ble selvstendig fra engelskmennene i 1970, har litt over 500.000 innbyggere.

I tillegg til de reguläre styrker pá 750 mann, har Fiji en sákalt territorial arme av bataljons störrelse, opplyser etterretningsoffiseren, kaptein Vetiduadua Jese.

— Det er ikke mange, men vi klarer oss, sier han.

— Hvordan tok nasjonen i mot opplysningene om at dere skulle sendes til Syd-Libanon?

— De fleste satte pris pá det, det gjelder ogsá soldatene. Sist vi var ute i oppdrag var i árene fra 1952-57, da vi deltok i kampene i Malaysia og områdene omkring.

Alle soldatene fra Fiji er frivillige. De verver seg vanligvis for tre ár, men kan gjerne stá lengere. Den vanlige soldatlönnen er 18 kroner dagen, men som de övrige FN-soldater har de ogsá sine ekstra tillegg under tjeneste i Syd-Libanon.

Fiji bataljonen har ogsa med seg egen lege, og da vi besokte Qana og hovedkvarteret, var legen i ferd med a gjore forsok pa a fa gjenapnet stedets hospital for noen timer hver dag. Det er tydelig, etter hvert som vi er blitt stadig bedre kjent i omradet og med menneskene her, at det er et skrikende behov for medisinsk og humanitar hjelp, og sa langt det lar seg gjore vil FN-styrkene ogsa ta seg av slike ting.

Da Fiji-soldatene forlot sitt hjemland, hadde de kun med seg sitt handvapen og en liten bag, og de var derfor meget avhengig av hjelp til a komme i gang med tjenesten. I dag har de slatt seg til i herskapelige hus i Qana, og de har begynt a fa utstyr.

Da de landet i Tel Aviv hadde de en reise pa to dogn bak seg. Frempartiet dro med sivilfly fra Fiji til Hawaii, videre til Los Angeles, London og Tel Aviv. De regulare styrkene kommer imidlertid andre veien, via det fjerne esten, Bahrein og til Syd-Libanon.

Selv om armeen pá Fiji er liten, var det ikke vanskeligheter med á skaffe soldater. Da ryktene gikk om at Fiji skulle sende omtrent hele sin arme til Syd-Libanon i FN-oppdrag, kom unge menn til samleleiren og ba om á fá vare med.

— Sá det er tydelig at oppdraget er populárt, sier kaptein Jese. Han kan ogsá fortelle at flere av soldatene har sivile jobber hjemme pá Fiji, og de er gitt garantier for at de skal fá sine jobber tilbake nár de er ferdig ned sin FN-tjeneste.

— Vi trives bra, sier kaptein Jese. — Men vär sá snill á forsök á fá tak i noen kokosnötter til oss!

Og da gjenstár det bare á se hva vár supply officer kan makte.

Men det er likevel en liten episode som forteller hvor vanskelig det kan váre á etablere seg i et fremmed land. Fiji-soldatene fikk ved ankomst i Tel Aviv 35 jeeper og 19 trucker, som alle ble malt hvite, selvsagt. Dette var fine biler, men da malingsarbeidet var ferdig, viste det seg at samtlige verktöykasser til bilene var forsvunnet. Andre viktige ting var ogsá borte, men det er hittil ikke blitt rettet anklagende pekefingre mot noen!

Picture: **Kaptein Vetiduadua Jese fra Fiji.**

Frukt ma soldatene fra Fiji ha.

BIBELTURER

Det er ná satt i gang bibelturer i Israel for de norske FN-soldatene, og de förste turene er allerede avviklet med meget godt resultat. Turene starter fra Metulla og gár via Tiberias gjennom Jordan-dalen til Jeriko den förste dagen. Turen fortsetter samme dag langs Dödehavet til Qumran og Ein Gedi til Massada, og det er bademuligheter i Dödehavet. Deretter gár turen til Jerusalem.

Andre dag kjörer man opp til Olivenberget for á fá en god utsikt over Jerusalem, og det er ogsá besök i Getsemane Hage med Church of All Nations. Sá gár turen via Kidron-dalen til Den gamle byen i Jerusalem. Der gár man til fots blant annet gjennom Via Dolorosa.

Hele opplegget er meget interessant, og de förste som deltok pá denne to dagers turen hadde bare lovord á si om opplegget. Det er skandinavisktalende guide med, og turen foregár i buss med air condition og kjöleskap. Muligheter for besök i beduinerleir og kamelridning er ogsá til stede. En to dagers tur koster 90 dollar, og det er vel verd pengene. Turen gár ikke av leaven.

Syd-Libanon - det er fali, det!

Solan Gundersen har ytret sterke önsker om á fá komme til Syd-Libanon og Ebel es Saqi for á smake pá snablevannet i "Ludvig Bar" hos den norske FN-styrken. Solan har ogsá uttrykt sin forbannelse over at FN-soldatene vil kalle sin bar Ludvig, i det han mener han er mer berettiget til á fá et slikt etablissement oppkalt etter seg selv. Ludvig har ikke smakt annet enn varm melk med slynget honning, sier Solan.

— Selv har jeg drukket báde kamfer, himbrent, vodka og jugoslavisk eplebrennevin, og jeg mener det er en selvfölge at baren bör hete "Solan Gundersens Bar".

Enkelte av våre lesere vil kanskje tro vi farer med tull når vi skriver dette, men det faktiske forhold er at soldatene i FN-styrken skrev til Kjell Aukrust og ba om en offisiell tillatelse til á fá benytte navnet Ludvig pá sin bar, og Kjell Aukrust har tatt opp saken med sine venner pá loftet. Etter en hard diskusjon ble tillatelsen gitt, til tross for at Solan protesterte sterkt mot navnet.

— Men Ludvig ble helt vettskremt da han sá brevet fra Syd-Libanon med FN-merket pá, forteller Aukrust. — Han trodde det var innkallelse til FN-tjeneste, og da hadde'n bare en kommentar : Syd-Libanon — det er fali, det !

Solan Gundersen har forövrig gitt klart uttrykk for at han har tenkt seg en tur nedover og snakke med soldatene, og at han da vil ankomme Ebel es Saqi som trestjerners korporal. Forslaget om at Ludvig skulle reise nedover og legge seg i veien som spikermatte ble ikke godt mottatt av pinnsvinet, selv om Ludvig har en positiv innstilling til Forsvaret. Men han tör ikke se Dagsrevyen, og han fár heller ikke opplest det som stár i avisene om Syd-Lybanon, forteller Aukrust.

— Det er bare värmeldinga og barne-tv han ser, og det er ikke bra á skake opp en stakkers Ludvig med skrekkbilder fra Syd-Libanon.

Men i Ludvig Bar skyr man intet for á bevare freden. Der skáler man gjerne for fredens sak...

Radio Norway

Utenlandssendingen for nordmenn er populær her nede i Syd-Libanon, og mange har spurt hvilke frekvenser som nyttes og til hvilke tider. Blue Beret kan her presentere sendetider og frekvenser for tiden 7. mai til 2. september, og dette skulle holde for vår kontingent: (lokaltider)

Europa, kl. 13.00—14.30
6015 kc 49m-band.
Midt-Østen kl. 13.00—14.30
21730 kc 13m-band.
Europa, N-Afrika
kl.15.00—16.30
9590 kc 31m-band.
Europa, Afrika kl. 17.00—18.30
17795 kc 16m-band.
Midt-Østen kl. 19.00—20.30
21730 kc 13m-band.
Europa, Afrika kl. 21.00—22.30
15175 kc 19m-band.
Midt-Østen kl. 07.00—08.30
15175 kc 19m-band,
17795 kc 16m-band.

ÖL-HILSEN.

Fra Frydenlunds Bryggeri i Oslo har FN-bataljonen fátt en hyggelig hilsen. Vi fikk til 17. mai en del öl og leskedrikk fra gode norske bryggerier, blant andre fra Frydenlund. Dette takket vi for, og sendte ogsá bilde av soldater som lesket seg med kald norsk drikk. Frydenlund har ogsá sendt tilbud til skipshandleren i Haifa om forsendelse av norsk brus og öl, sá mulighetene til á fá Solo, Farris og god pils er altsá til stede. I brevet heter det til slutt : Av de siste dagers meldinger forstár vi at FN-bataljonen har andre og viktigere ting á tenke pá enn varer fra oss, men vi vil gjerne pá návärende tidspunkt fortelle at vi er klar til á stá til Deres tjeneste nár De mátte önske det. Bra — og takk for det !

Fra NORDLYS 3. juli.

Ingen grunn til å kalle våre FN-styrker hjem

Oslo (Stein Morch-Hansen — A-pressen)

— Jeg synes gallup-spørsmålet er noe upresist formulert, men hvis man med dette mener krigstilstander mellom FN-styrken og en eller flere av de stridende parter, er det klart at også jeg er enig med flertallet i at vi da ikke har noe der nede å gjøre.

Dette sier forsvarsminister Rolf Hansen i en kommentar til NOI's gallup-undersøkelse der 66 prosent av de spurte mener den norske FN-styrken bør kalles hjem hvis man kommer i kamp med de stridende parter.

— Forsvarsdepartementet er for det første ikke innstilt på å ha styrker stående i Sør-Libanon hvis det skulle bli krigstilstand. Og for det andre er det også en forutsetning for at FN-styrker i det hele tatt skal bli i området, at våpenhvilen blir opprettholdt. Vi skal ikke slåss i det hele tatt, det er helt klart, sier han.

— Men i og med at israelerne trakk seg tilbake og overlot området til kristne falangist-grupper har vel situasjonen forverret seg — til bortimot åpen kamp?

— Det har vært eksplosivt, men med unntak av ett tilfelle av trefninger i området, har nok den verbale stridslyst vært større enn den militære. Jeg vil ikke karakterisere episodene som alvorlige — og det har slett ikke vært tale om offensiv, åpen kamp, sier Rolf Hansen. Han understreker at enkelte av våre massemedia har overdramatisert de episodene som har vært.

— Det kommer derfor ikke overraskende — etter enkelte avisers store overdramatisering - at det i en undersøkelse nå er 37 prosent som er mot norsk deltakelse i FN-styrkene, mens prosenttallet for er sunket til 58.

TILBAKETREKNING

— Hvis situasjonen etterhvert skulle utvikle seg mot krigstilstand — kan da de norske styrkene raskt tas ut etter ordre fra Forsvarsdepartementet og Forsvarets overkommando?

— Nei. Våre avdelinger er underlagt FN's hovedkvarter i Libanon. Hvis vi har noe å fremføre må dette gå gjennom vår FN-delegasjon i New York. Vi har sagt ja til å stille styrker til disposisjon for FN - og er dermed underlagt deres kommando.

Jeg må innrømme at det til nå ikke har vært noen grunn til å vurdere tilbaketrekning. Jeg synes derfor heller ikke det er noen grunn til å vurdere om vi skal trekke oss ut av styrkene i forbindelse med avløsningen i august, opplyser forsvarsminister Rolf Hansen

MP - bataljonens politi

FN-soldatene med de röde snorene rundt venstre arm kjenner alle norske FN-soldater i Syd-Libanon, men fá er vel egentlig klar over hvilke oppgaver denne troppen har. Og vi spör sjefen for Militärpolitiet, kaptein Tor Lökken fra Dombás, om hva disse soldatene egentlig gjör.

— Vi er faktisk et service-organ, svarer kaptein Lökken. — Men inn i várt oppdrag gár også etterforskning av större disiplinärsaker, forseelser og forbrytelser som er brudd pá enten den militäre eller sivile straffelov, begátt av eller mot militärt personell, samt ting begátt mot militär eiendom.

Det er med andre ord en ren politijobb, pá like linje med politiets oppgave hjemme, MP utförer blant FN-soldatene. Men MP har også hatt andre og mer fredelige sysler, som f.eks. veirekognosering, merking av veier og eskorte av transporter.

— Hvor mange mann har sá kaptein Lökken under seg ?

— Altfor fá. Vi er 11 mann, men burde ha várt dobbelt sá mange. Fra vár ropp har vi folk stasjonert i Tiberias, Haifa og Tel Aviv, våre permsteder.

— Og hva gjör dine folk der ?

— Det er i várt lodd á arbeide når andre fester eller sover, og jeg kan nevne at til slutten av juni hadde ingen av mine folk hatt fri. Ingen pá badetur i Tiberias, ingen pá week end i Haifa.

Kaptein Lökken forteller at man til ná har behandlet omkring 60 alvorlige disiplinärsaker, mange av disse sakene er fyll i tjenesten og ulovlig tjenestefravär. En del saker er også straffesaker.

— FN-rep er jo en ting, men hvordan har tjenesten artet seg for MP her nede ?

— Det er klart det var mye nytt og uvant for oss, og det ble nok mer á henge fingrene i enn vi kanskje hadde regnet med. Kanskje er nok MP upopulär hos enkelte, men det viser seg, at når det har värt behov for oss, har folkene tatt i mot hjelpen med takknemlighet. Det kan i den forbindelse nevnes at den förste uken vi hadde permitenter i Tel Aviv, ble det stjálet fem kameraer, fire av disse er kommet til rette, takket väre god hjelp av det sivile politiet, som vi har et utstrakt samarbeide med.

—Hvor mange i troppen din har politimessig erfaring fra tidligere ?

— Vi er fire mann som er fast i politiet, jeg og min nestkommanderende, löytnant Jörgen Flood fra Kristiansand er begge ved Oslo politikammer.

Det er dristig av spörsmálsstilleren á komme inn pá kjöring og bilvelt, men en kan likevel ikke dy seg for á nevne at MP til stadighet har henstillet til á kjöre forsiktig, mens den eneste bilvelten vi har hatt hittil er foretatt av MP !

— Jo, helt korrekt, svarer kaptein Lökken og flirer. — Men jeg vil likevel anmode sjáförene i bataljonen om á vise hensynsfull kjöring. Vi har gode sjáförer her, men unngá fo rall del grisekjöring.

— Hva bör vi passe oss for når vi er pá besök i "de farlige byer" ?

— Det er stjálet en del pass og förerkort fra permitenter. Når man skal til Israel, behöver man ikke ta med sitt norske pass. Det blá FN-kortet er nok. Og legg ikke fra dere personlige ting uten á la noen holde öye med det, f.eks. pá stranden.

Kaptein Tor Lökken minner til slutt om at norske bestemmelser rent politimessig også gjelder her nede, og at disse bestemmelsene skal overholdes, hvilket MP vil sörge for i störst mulig utstrekning.

En del av MP-troppen i FN-bataljonen. Fra venstre : Káre Svarstad, Jörpeland, Petter Nysäther, Mo i Rana, Svein Johansen, Gjövik, MP-sjefen, kaptein Tor Lökken, Dombás/Oslo, Marius Gissvold, Trondheim, Stále Jordal, Haugesund, og Alf. A. Frid, Holmestrand.

SOSIONOM. FN-bataljonen har fátt sin egen sosionom, som også er befalsutdannet. Han har opprettet kontor i Ebel es Saqi, og hans navn er Tore Jevne, löytnant. Han er til daglig sosialsjef i Gausdal kommune, men ble innkalt til FN-styrken i all hast i slutten av juni.

NY NK I TROPP 3, KP 3.
Löytnant Knut Inge Carlsen er kommet ned som ny NK i troppen til löytnant Stein Rivelsröd.

GEVÄRMANN.
Hávard Rövik fra Nes pá Romerike ankommet fra Norge i slutten av juni. Han gár inn i Kp. 3. Rövik har også FN-tjeneste fra Gaza i 1964, hvor han var ambulansesjáför.

NY MANN I KP 1
Stein Erik Nikolaisen fra Gjövik er den nye fenriken i Kp. 1. Han jobber i det sivile ved transportsentral pá Gjövik. Han har seks máneders tjeneste fra 23. juni, og skal hjem lille Julaften.

PROVIANT.
Bataljonen har fátt ny proviantforvalter, kaptein Per Johnsen fra Frekkhaug. Han har seks máneders kontrakt.

REDAKSJON:
Lt. Per Jevne
Korp. John Elvrum

UN

COY-1
COY-2

De kommer tilbake

Sivilbefolkningen er på vei tilbake til sine hjem — sakte men sikkert kan vi merke at livet synes á bli normalisert igjen i Syd-Libanon. Vi får bare háp det er korrekt. Men i Ebel es Saqi er i allefall to eldre herrer i full sving med á sette i stand sine ödelagte hjem. Det er svigerbrödrene Philipp Jana og Chafik Rassi, begge 63 ár gamle. Fra morgen til sene kvelden sliter de med á fá ryddet sine hager og hus, men det er en omstendelig jobb. Vi traff de to herrene da de en dag kom og spurte etter major Leif Andersen, vár mineekspert. Det falt nemlig en bombe inn i deres have da borgerkrigen raste som verst, og bomben eksploderte ikke, men lá der fortsatt.

— Vi háper dere nordmenn kan hjelpe oss, sier Philipp Jana. — Vi setter stor pris pá at dere er kommet hit. You are very welcome !

De to, som snakker godt engelsk, flyktet med sine familier fra Ebel es Saqi for 15 mánedder siden. Ná bor de i Hasbaya, men de háper en gang á kunne flytte inn i sine hjem.

Det bodde för borgerkrigen omkring 2000 mennesker i Syd-Libanons Perle, som byen en gang ble kalt. Omkring 600 var druzere, mens resten var kristne. To kirker er det i byen, den ene ortodoks, den andre portestantisk. Druzerne bodde forövrig i den bydelen hvor sykestua ná ligger.

— Seks mennesker ble drept under kampene her, men vi háper forholdene vil roe seg etter hvert, og dersom våre familier vil, flytter vi nok tilbake om ikke sá lenge, sier Chafik Rassi. — Men först má vi rydde opp i rotet inne i husene våre. Kom og se. Vil dere hjelpe oss med á rydde ? You are very welcome !

Sier de to og vender tilbake til arbeidet i haven, hvor den ueksploderte bomben ligger.

Chafik Rassi og Philipp Jana vil gjerne flytte tilbake til Ebel es Saqi.

Veterinär Terje Fröystein (t.v.), Oslo, og lege Eivind S.P. Myhre fra Bergen mener hygienen má bli bedre blant FN-soldatene.

Hva er Jalla-mave?

Jalla-mave er et uttrykk som er blitt meget godt kjent i den norske FN-bataljonen. Enkelt sagt er det en diare, som ofte er sá hard at den slár en mann fullstendig ut. Sykdommen gir seg ogsá utslag i sterk kvalme og svimmelhet, og de som har hatt det hardt — og det er mange — kan skrive under pá at det er meget ubehagelig.

— Men hva slags sykdom er egentlig dette ?

Vi spör en av bataljonens leger, löytnant Eivind S.P. Myhre.

— Fra den 16. til 26. juni hadde vi 60 tilfeller med diare, hvorav 20 innleggelser, sier Myhre. — Men ársaken er det ingen som vet med sikkerhet, og vi har således ingen spesiell angrepsvinkel for á fá bukt med viruset. For det antas á väre et virus som er ársaken til at snart hele bataljonen har hatt föling med det man kaller jallamave.

Man frykter imidlertid at smitten kan komme via matvarer, eller fra toalettbesök. Pá grunn av de rádende forhold og de reduserte muligheter til skikkelig personlig hygiene, er det vanskelig á fá tatt knekken pá dette viruset.

— Men det har ogsá vist seg, at soldater som har unngátt viruset her nede, plutselig er blitt syke nár de er kommet hjem til Norge pá permisjon. De kan ha hatt fin mave i Midt-Östen, men sá snart de har satt föttene pá norsk jord, har viruset slátt til for fullt.

·— Og hva kan ársaken väre?

— Man regner med at den bakterieflora man har i tarmene vil väre bestemt av den kost man spiser. Og dersom det blir for stor overgang i kostholdet, vil dette virke forstyrrende pá floraen, med preferanse av enkelte bakterier pá bekostning av andre. Og dermed er det oppstátt et nytt miljö som tarmene reagerer pá med bl.a. en diare.

FN-bataljonen har forövrig hatt besök av oberst Tov Omland fra Forsvarets Sanitet, som har tatt med seg avföringspröver hjem for om mulig á löse virusmysteriet.

— Vi har ogsá hatt en del tilfeller av dyspepsi, sier lege Myhre.

— Dette er sur mave, noe vi mener á väre betinget av den spente situasjonen her nede. Med andre ord en form for stress.

Det er dermed klart, at selv om vi har rolige dager innimellom, er situasjonen i Syd-Libanon av en slik art, spesielt blant soldatene som ligger ute i kompaniene, at man uvilkárlig reagerer pá den spente situasjonen.

— Nár det gjelder diare, törker man kraftig inn, sier legen. — Og man má tilföre sterkt öket väskemengde for á kompensere dette.

Lege Eivind S.P. Myhre kan til slutt fortelle at en av de medisinske skader man har hatt en god del av, er vrikkede ankler !